



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: L. F.**, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Martinem Pechem, advokátem, se sídlem v Plzni, Malá 6, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2011, JID 56221/2011/KUUK, č.j. 2804/SČaKŽÚ/2011-4,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 4.4.2011, JID 56221/2011/KUUK, č.j. 2804/SČaKŽÚ/2011-4, a rozhodnutí Města Žatec, komise pro projednávání přestupků, ze dne 10.2.2011, č.j. 9/11, **se zrušují pro vady řízení** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 10 640,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2011, JID 56221/2011/KUUK, č.j. 2804/SČaKŽÚ/2011-4, kterým bylo rozhodnuto, že se odvolání žalobce zamítá a rozhodnutí Města Žatec, komise pro projednávání přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10.2.2011, č.j. 9/11, se potvrzuje. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku

proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), který spáchal tím, že dne 27.11.2010 kolem 17.00 hod. před domem č.p. 90 v obci Nové Sedlo úmyslně udeřil klackem přes levou paži M. B., nar. „X“, a způsobil mu tržnou ránu na levém předloktí a zhmoždění levého zápěstí, za což mu byla uložena pokuta ve výši 800,- Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítl, že nespáchal jednání, ze kterého ho vinila přestupková komise, která neprovedla řádně a dostatečným způsobem dokazování, neboť existovaly důvodné pochybnosti o průběhu či vůbec vzniku inkriminovaného incidentu mezi žalobcem a panem B.. Jelikož žalobce svoji vinu v plném rozsahu popřel, existovaly dvě protichůdné výpovědi, a to žalobce a poškozeného, M. B.. V daném případě tak měla být aplikována zásada „in dubio pro reo“. Skutečnost, že zdravotní újma M. B. může odpovídat popisu mechanismu uvedeného M. B. je irelevantní, neboť tato újma bagatelního charakteru a rozsahu – tržná ranka na předloktí a zhmoždění zápěstí mohl být způsobena takřka libovolnými způsoby. Pan B. nebyl ani v pracovní neschopnosti. Z napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, že by správní orgán jakkoli prověřoval alibi žalobce, kromě lakonického tvrzení, že považuje obhajobu obviněného za účelovou. Správní orgán měl zejména z úřední povinnosti vyslechnout možné svědky k prověření alibi žalobce. Vzhledem k napjatým vztahům mezi žalobcem a panem B. je silně nepravděpodobné, že by se pan B. v případě napadení žádným způsobem nebránil či neupozornil na své napadení. Odvolání žalobce ve správním řízení není stiženo žádným rozporem ohledně tvrzení žalobce při jeho výslechu, kde uvedl, že spory mezi sebou nemají, jde jen o pronásledování ze strany pana B. a tvrzení v odvolání, neboť žalobce považuje skutečný setrvávající stav mezi oběma sousedy za špatný pouze ze strany pana B.. Prapůvod sporu mezi těmito sousedy vznikl ve vleklém stavebním řízení, neboť pan B. blokuje přístavbu žalobce. Závěr přestupkové komise o tom, že měl nejméně jednou udeřit pana B. klackem, považuje žalobce za nepřezkoumatelný a nezákonný.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který navrhl její zamítnutí a uvedl, že je zcela nesporné a naprosto logické, že v daném případě existují dvě de facto protichůdné výpovědi, a to žalobce a pana B.. Jako důkaz byla v řízení využita lékařská zpráva o ošetření pana B., která byla vyhotovena dne 27.11.2010 v časovém sledu po napadení. Žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně vyhodnotil výpověď svědka B. a lékařskou zprávu jako stěžejní důkaz, kdy bylo přihlédnuto i k okolnostem incidentu. Jeví se jako nepravděpodobné, že by k případu nedošlo tak, jak byl popsán. Na místo byla přivolána i hlídka PČR. O žádné další přímé důkazy nemohlo být napadené rozhodnutí z povahy věci opřeno. Tvrzení žalobce bylo vyhodnoceno jako účelové, kdy ve své výpovědi popírá jakékoliv spory s napadeným a v odvolání naopak zdůrazňuje, že vztahy mezi nimi jsou silně napjaté. Správní orgány nepovažovaly za důvodné ověřovat jeho alibi a případně vyslýchat další svědky, jejichž výpovědi by byly potencionálně využity jako nepřímý důkaz, takové důkazy by nemohly přinést do řízení nic nového.

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž uvedl, že pokud existují dvě možnosti, které jsou protichůdné, pak je třeba říci, že rozhodnutí v rámci přestupkového řízení nerespektuje zásadu in dubio pro reo a je metodicky špatné. Správní orgán I. instance mohl vyslechnout např. příbuzné žalobce či blíže šetřit, zda nebyl žalobce v době, kdy mělo dojít k incidentu někde zcela jinde. Žalobce má za to, že správní orgán musí rozhodovat nade vší rozumnou pochybnost, přičemž ve věci jsou pochybnosti o vině žalobce jednoznačně

dány. Tvzení žalobce o tom, že nemá spory s panem B., není ve skutečnosti vnitřně rozporné, neboť žalobce měl na mysli spory „fyzického“ typu, nikoli standardní řízení.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen („s.ř.s“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 věty první s.ř.s.). Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které je povinen zkoumat bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s., avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným vyplývá, že žalobce již při svém výsledku před správním orgánem I. stupně dne 7.2.2011 uvedl, že se na místě dne 27.11.2010 vůbec nezdržoval, neboť byl v Žatci. Na tomto svém tvrzení setrval i ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Svou obhajobu spočívající v tom, že na místě, kde měl spáchat přestupek, vůbec nebyl, uplatnil i v podané žalobě. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že toto tvrzení žalobce považuje komise za účelové. Tento závěr převzal i žalovaný. Ani z jednoho rozhodnutí správních orgánů však není patrné, proč považují tuto obhajobu žalobce za nevěrohodnou. Ve věci byl dále proveden jako důkaz pouze výsledek poškození B. a lékařská zpráva MUDr. D. ze dne 27.11.2010 o ošetření poškozeného B.. Jiné důkazy provedeny nebyly.

Základní povinnosti správního orgánu při projednávání přestupku jsou obsaženy v zákoně o přestupcích a dále jak vyplývá z ustanovení § 51 zákona o přestupcích v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

Podle § 67 odst. 1 zákona o přestupcích se přestupky projednávají z úřední povinnosti, pokud nejde o přestupky, které se projednávají jen na návrh.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován.

K povinnostem správního orgánu při projednávání přestupku se vyjádřila i judikatura správních soudů, z níž mimo jiné vyplývají následující závěry.

Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se uvedeného

jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se jednání nedopustil (rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006, čj. 2 As 46/2005-55, www.nssoud.cz).

Výpověď svědka, již obviněný z přestupku navrhl k důkazu na svou obhajobu, nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést, jen s poukazem na její účelovost pro přátelský vztah obviněného ke svědkovi. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu výsledkem takového svědka je porušením práva na spravedlivý proces. Tento postup, jenž vedl k faktickému vyloučení důkazů navržených ve prospěch obviněného z přestupku a přijetí závěru o skutkovém stavu věci toliko na základě jednostranných důkazů, je porušením čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2006, čj. 4 As 2/2005-62, www.nssoud.cz).

Ze shora uvedených právních norem ve spojení s judikaturou správních soudů pak vyplývá, že správní orgán je v případě řízení o přestupku povinen zjistit skutkový stav tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Jestliže obviněný z přestupku uplatní určitou obhajobu, je povinností správního orgánu tuto prověřit, aby tvrzení obviněného na základě důkazů vyvrátil nebo potvrdil (srov. např. rozsudek NSS ze dne 8.9.2011, čj. 1 As 97/2011-52, www.nssoud.cz). Postrádalo by smysl právo obviněného vyjadřovat se, pokud by mohla být jeho vyjádření k věci bez dalšího správním orgánem ignorována, stejně jako důkazy jím navržené. Samozřejmě mohou existovat, bude tomu tak bezesporu často, dvě rozporná tvrzení ohledně průběhu skutkového děje. Správní orgán v takovém případě bude muset rozhodnout, kterému tvrzení a na základě jakých důkazů uvěřil a od tohoto tvrzení pak odvodit popis skutkového stavu ve výroku svého rozhodnutí, případně uvést, proč se od verze účastníků řízení odchýlil. V daném případě se správní orgány přiklonily dle svého tvrzení k verzi poškozeného, aniž by jakkoli prověřovaly tvrzení žalobce, které tuto verzi poškozeného vyvracelo. Správní orgán nemůže uznat obviněného vinným pouze na základě vyšší míry pravděpodobnosti, jak vyplývá z vyjádření žalovaného, ale je povinen postavit na jisto skutkový stav. Pouze to, že se nějaký děj odehrál s menší pravděpodobností, totiž neznamená, že se skutečně nestal. Navíc je nutno konstatovat, že ani tvrzení žalobce nestojí zcela osamoceno, neboť ve spise je založen úřední záznam Policie ČR, KŘP Ústeckého kraje, obvodní oddělení Žatec, ze dne 27.11.2010, ze kterého vyplývá, že hlídce Policie ČR inkriminovaný den po ohlášení napadení v domě žalobce nikdo neotvíral. Tento úřední záznam může potvrzovat verzi žalobce.

Pokud žalobce tvrdil, že byl uvedeného dne v Žatci, měl se ho správní orgán dotázat, kde přesně byl, co tam dělal a kdo, případně co, může jeho tvrzení dosvědčit, aby mohl tuto obhajobu prověřit. Po provedení těchto důkazů pak měl hodnotu a věrohodnost těchto důkazů zvážit ve vztahu k ostatním provedeným důkazům a vyvodit patřičný závěr. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedený skutkový stav spočívající v napadení poškozeného B. žalobcem ránou klackem přes levou paži dne 27.11.2010 je tak předčasný a nemá oporu v provedeném dokazování, neboť rozpory mezi výpověďmi poškozeného a obviněného správní orgány neodstranily a ani se o to nepokusily.

Navíc si soud nemohl nevšimnout, že ačkoliv oba správní orgány tvrdí, že uvěřily tvrzení poškozeného, v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že poškozený byl udeřen jednou, ačkoliv poškozený uvedl, že byl udeřen třikrát. Respektive z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že byl poškozený udeřen jednou a z jeho odůvodnění vyplývá, že byl udeřen nejméně jednou. Tyto rozpory správní orgány ve svém rozhodnutí nijak nevysvětlují. Není tak zřejmé, proč zcela neuvěřily tvrzení poškozeného o

počtu ran, ačkoliv tvrdí, že se přiklonily na jeho stranu. V daném případě totiž není sporný počet ran, přičemž v takovém případě by mohl dojít správní orgán i k odlišným závěrům od tvrzení stran a specifikovat v rozhodnutí vlastní zjištění tak, že poškozený byl udeřen například nejméně jednou, ale sporné je to, zda se skutek vůbec stal. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně se tak jeví i nekonzistentním.

Z tohoto důvodu přistoupil soud bez nařízení jednání ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. S ohledem na to, že stejnou vadou řízení je zatíženo i rozhodnutí Města Žatec, komise pro projednávání přestupků, ze dne 10.2.2011, č.j. 9/11, přistoupil soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. i ke zrušení tohoto rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 640,- Kč, která se skládá z částky 2.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 6 300,- Kč za 3 úkony právní služby po 2.100,- Kč poskytnuté právním zástupcem Mgr. Martinem Pechem (převzetí věci, podání žaloby, sepis repliky podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb), z částky 900,- Kč za s tím související tři paušály po 300,- Kč a z částky 1440,- Kč odpovídající DPH z částek mimo soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 16.7.2012

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Oulická

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce